

der om. Jeg gjorde for i den Udvikling, jeg gav af Sagen, opmærksom paa, at det var Folkethinget, som havde fremkaldt Udsønderingen af alle Love; der medførte Bevilling, af Finantsloven for at skaffe en lettere Behandling tilveie. Naar man nu forsøger ved ikke at vilde modtage denne Bevillingsparagraf i de særlige Love at undtage dem fra at blive en Deel af Finantsloven, saa er det det, vi maae forhindre. Den ærede Minister siger, at ved denne Paragraph gjør man alle Love, der medføre Udgifter, til Dele af Finantsloven; — det er jo netop det, man bør gjøre; selv med Hensyn til en lille Udgift bør vi gjøre den paagældende Lov til en Deel af Finantsloven. Jeg skulde ikke holde dette saa fast, naar man ikke netop søgte at lægge en anden Betydning i Finantsloven end den, den virkelig har, og ved Hjælp af disse særlige Love væsentlig at tilintetgjøre dens Betydning. Jeg skal læse op for de Herrer en Udtalelse af en Mand, der har stor Indflydelse i disse Sager, og man vil da see, hvorvidt man alt er kommen med at betragte vor Finantslov som Monarchiets Finantslov. Han siger: „Den store Mæsse i en Finantslov, det aldeles overveienende Indhold af Finantsloven er Noget, hvorom der aldrig kan være Tvivl, da det, som sagt, angaaer Statsforpligtelser og eensang indbrømmede og fastsatte Midler til Regeringens Førelse. Dertil hører Alt, hvad der angaaer Statsgjælden, Alt, hvad der ved Lønningsslove og Love af tilsvarende Charakter er Regeringen bevilget. Der er Rigsdagen simpelthen forpligtet til at bevilge. Her til kommer . . . osv. osv. Det er altsaa efter hans Formenting for Rigsdagen simpelthen en Forpligtelse at bevilge de Udgifter, som disse Love medføre. Naar Rigsdagen derfor ikke bliver ved at holde det fast, at Finantslovens Stempel bliver sat paa enhver Lov, som medfører en Udgift, saaledes at dens finantsielle Betydning, at den er en Deel af Finantsloven, erkendes, saa bortestamoteres lidt efter lidt hele Finantsloven gjennem de særlige Love. Derfor maa man sige: Det er en Forpligtelse at skrive Pengebeløbet af disse særlige Love ind paa Finantsloven, derom kan der ikke være Spørgsmaal. Hertil kommer, at der hvert Aar fremkommer særlige Love om Pengebeløbet

linger; vi have stadigen med dem at gjøre, og det er ikke saa, som ligge for i dette Aar. Med Hensyn til disse Forslangender af Regeringen har Rigsdagen Ret til at see Nødvendigheden af Forslangenderne og derefter bevilge eller nægte. Det er det, som Rigsdagen har Ret til; det er den Tanke, man gaaer ud fra for at bringe disse Love til at faae den rette Betydning ligeoverfor Finantsloven. Men for at svække Finantsloven og berøve den sin Ret og Betydning er det, at man fra en modsat Side gaaer løs paa at forhindre Bevillingsparagrafen i de særlige Love, og ved at vedtage den Paragraph, som af Indenrigsministeren er foreslaaet at stilles sættes ind i Finantsloven, gjøre vi ikke Andet end legalisere det System, hvis Rigtighed vi ikke anerkjender. Jeg kan ikke tilraade Andet, end naar der skal optages Noget i Finantsloven, at man da tager Forslaget, ændret saaledes som foreslaaet, under Nr. 30; men jeg seer allerhøjest, at der slet Intet optages; thi naar saa de Love, hvori Bevillingsparagrafen herfra har været sat ind og nu er udtaget, komme tilbage til os fra det andet Thing, ville vi atter komme til at forhandle med Landstinget om denne Sag. Jeg er bestandig overbevist om, at Fleetallet her i Thinget maa ønske, at den finantsielle Mægt, som er givet til Rigsdagen, ikke maa smuldre hen af Hensyn til det andet Things større Betydning. Vi kunde ikke gaae videre end at erkende, at enhver særlig Lov, som medfører Udgift, kan forelægges først Landstinget, mod at vi, naar den kommer til os, tilføie den en Bevillingsparagraf, hvormed den da vender tilbage til Landstinget med Betydningen af en Bevillingslov. Det er umuligt at gaae videre, end vi i denne Henseende have gjort, og naar dette Tilbud ikke bliver antaget, saa ligger deri et Beviis for, at man har ladet sig betage af Betragtninger, hvorigjennem man agter at paatrænge os et andet Bevillingsystem end det, vi have anseet for det rette, og som indeholdes i Grundlovens Ord; der ligger ved Siden deraf Betagningen om et Normalbudget, hvormed igjen den os velbekjendte Betragtning af de særlige Fonds hænger sammen, at nemlig Anvendelsen af disse Fonds ligger udenfor den bevilgende Myndighed og